

[Bernhard Baunsgaard]

efter, at landsretten har underkendt normalpolitivedtægten på dette punkt og har fastslået, at man ikke unødigt burde begrænse adgangen til udbredelse af meninger, en adgang, der er sikret i grundloven, stadig udleverer politivedtægter, der indeholder dette gamle forbud.

Udlevering af de lovmedholdelige politivedtægter er sket så lang tid efter, at justitsministeriet har underrettet politikredsene, og på så vidt forskellige steder i landet, at den beklagelige udlevering ikke kan skyldes hændelige uheld. Man kan naturligvis vælge at betragte denne sag som ubetydelig og slå det hele hen.

Jeg tror, det vil være galt at betragte dette som en ren ubetydelighed. Vort retssamfund bygger på respekten for lovene, men retssamfundet er udsat for angreb fra mange sider; selv medlemmer af folketinget undser sig ikke for at angribe vort retsgrundlag.

Skal det lykkes for fastholde respekten for lovene og dermed for retssamfundet, må der ikke kunne rejses tvivl om, at myndighederne selv nøje respekterer vore love og vor retstilstand, ellers vil det ikke være muligt at forvente respekten bevaret hos borgerne.

Dette gælder ikke mindst i denne sag, hvor det jo ifølge landsrettens dom drejer sig om den grundlovssikrede ret til at gøre brug af ytringsfriheden uden unødigt vanskelighed.

Besvarelse (3/11 77):

Justitsministeren (Erling Jensen):

I besvarelsen af 14. september i år oplyste justitsministeriet, at samtlige politikredse efter afsigelse af Vestre landsrets ankedom af juni 1977 ville blive orienteret om den ændrede retstilstand vedrørende de bestemmelser i de lokale politivedtægter, som svarer til reglen i normalpolitivedtægten § 12, stk. 3. Denne orientering til politikredsene blev givet ved en skrivelse af 14. september 1977 fra rigspolitichefen.

I den omtalte besvarelse oplyste ministeriet tillige, at en ændring af normalpolitivedtægten vil blive taget op til overvejelse, og justitsministeriet har nu anmodet politidirektøren i København og politimestrene om at søge ændringer af de lokale politivedtægter gennemført i overensstemmelse med forskrifterne i politilovene.

Til *statsministeren* (28/10 77) af:

Jørgen Junior (FP):

»Er statsministeren enig med sin udenrigsminister i det synspunkt, at cubanske tropper har hjulpet Angola i dets kamp mod kolonialismen, og at det ikke i stedet er og har været den udslaggivende hjælp til fordel for marxisterne i den angolanske borgerkrig på et tidspunkt, hvor Portugal havde forladt landet?«

(Spm. nr. 97).

Begrundelse.

Jeg finder ikke, Danmark skal blande sig i Angolas forhold. Jeg finder heller ikke, Cuba skal det, og jeg finder allermindst, at den danske udenrigsminister skal gøre sig til talsmand for forsøg på historieforfalskning, således som denne udbredes fra kommunistisk side, også hvad angår forholdene i Angola.

Besvarelse (7/11 77):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

I minister Lise Østergaards svar til Ninn-Hansen i folketinget den 2. november 1977 blev udenrigsministerens referat af hans udtalelser på pressemødet i Brasilia den 25. oktober 1977 gengivet. Jeg skal her gerne gentage, hvad udenrigsministeren sagde:

»Vi (den danske og den brasilianske udenrigsminister) var enige om, at den vestlige verden skulle tage kontakt med de nye afrikanske lande. Danmark har taget kontakt med Angola og Moçambique.

Vi kan ikke bebrejde dem (de afrikanske lande), at de tager kontakt med østlande, hvis de vestlige lande vender ryggen til dem.

Vi (Danmark) har sagt, at afrikanske problemer kræver afrikanske løsninger. De nye lande ønsker ingen ny kolonialisme. Det er imidlertid enhver regerings ret at bestemme, hvem der skal hjælpe dem. Det gælder i Europa og i Afrika – og overalt.

Da Angola kæmpede, hjalp kun få vestlige lande. Angola bad cubanerne om hjælp. Det er Angolas sag. Danmark følger det brasilianske eksempel: ikke-indblanding (refererer til udtalelser af udenrigsminister Silveira under samtalen med udenrigsministeren, hvorefter Brasilien ikke ønsker at blande sig i andre landes forhold).